Furnizorul de vise

1 (prefaţă)

- Pun pariu că nu ştiţi cine sunt eu… Nici nu aveţi cum să ştiţi, poate numai dacă aţi locuit pe această navă spaţială în ultimii câţiva ani.

- ?!

- Eu sunt Furnizorul de Vise, sau pe scurt: Furnizorul. Literele mari sunt necesare pentru că sunt unicul care se ocupă de această slujbă ingrată aşa cum s-au ocupat înaintea mea tatăl şi bunicul meu. Noi, Furnizorii, deţinem patentul pentru acest drept şi pot spune că sunt mândru de reuşita asta. Totul i se datorează bunicului meu care…

- …

- De ce ingrată? Pentru că noi suntem singurii care nu visăm niciodată. Noi doar creăm visele pentru ceilalţi navigatori ai acestei nave interplanetare şi le împărţim în funcţie de preferinţe.

- În ce fel?

- Păi… Este cam greu de explicat în cuvinte. Visele în sine sunt foarte complexe, nu le-aţi putea înţelege dacă nu aţi avut măcar unul sau două… În general se aleg în funcţie de personalitate şi de ultimul vis, dar… Ştiţi ceva? Astăzi mai târziu mă voi întâlni cu doi dintre clienţii mei cei mai fideli, sunteţi bineveniţi să mă vedeţi în acţiune. Poate aşa veţi reuşi să înţelegi exact ceea ce înseamnă un vis.

- Până atunci ne puteţi spune cum a început totul?

- Sigur, dar credeam că se ştie deja. Datele se află în băncile de date ale tuturor computerelor mai mari din sistemele solare cunoscute, am avut grijă să le facem cunoscute pe măsură ce ne întâlneam cu semnele civilizaţiei umane.

- Am vrea totuşi să ne repetaţi chiar dumneavoastră povestea. Este de datoria noastră să le raportăm holospectatorilor noştri direct de la sursă.

- Ok, acceptă Furnizorul dar se vedea pe faţa lui că nu îi făcea prea multă plăcere.

Era acea faţă pe care o face cineva care spune aceeaşi poveste a mia sau chiar a milioana oară. *Chiar, oare a câta oară o spune?*

Iar reporterul o luă pe urma Furnizorului pe culoarele navei imense spre un punct pe care numai acesta îl ştia ascultându-i povestea.

2 (povestea)

- După cum desigur ştiţi, acum 400 şi ceva de ani Pământul era încă singura planetă locuită de oameni. Trei războaie mondiale şi o natură în pragul colapsului i-a obligat să-şi ridice ochii spre stele în căutarea unui nou cămin. Dacă până atunci numai visătorii şi unii oameni de ştiinţă făceau acest lucru şi numai cu scopul declarat de a depăşi bariere ce păreau de nedepăşit, ei bine, după ultimul război pe care americanii şi NATO l-au dominat în întregime dar l-au pierdut ruşinos în final în favoarea arabilor, acest lucru a devenit o necesitate.

Primele misiuni au continuat proiectele americane de colonizare a Lunii şi a planetei Marte, dar după ce arabii au colonizat sateliţii lui Jupiter şi centura lui Saturn a pornit o cursă a colonizării ce a făcut cursa dintre americani şi ruşi de trimitere a unui om în spaţiu apoi pe Lună să pară un joc de copii şi să pălească în amintirea inconştientului colectiv.

În cadrul Sistemului Solar originar proporţiile s-au păstrat egale până la capăt şi nimeni nu s-a ostenit să le schimbe. Încă o dată oamenii îşi dădeau seama, din nou în al doisprezecelea ceas, că un război ar fi însemnat distrugerea finală a ambelor părţi fără ca vreuna să câştige altceva.

În acea perioadă nu s-a reuşit depăşirea sau ocolirea barierei vitezei luminii cu toate încercările oamenilor de ştiinţă care se dădeau în ceasul morţii căutând o soluţie – din câte ştiu nici acum nu s-a reuşit asta – iar acest lucru a cauzat probleme în privinţa colonizării planetelor din alte sisteme solare. Capacitatea acestora de a permite evoluţia vieţii fără o terraformare prealabilă a constituit o selecţie drastică de când mă ştiu. Nici acum nu există o tehnologie suficientă disponibilă pentru o terraformare rapidă – adică în durata unei vieţi de om – şi cu efecte constante în timp de aceea soluţia folosirii roboţilor pentru această slujbă nu s-a schimbat prea mult în ultimul timp.

- Observ că sunteţi la curent cu multe dintre cercetările ştiinţifice de ultimă oră, nu m-am putut abţine să nu comentez.

- Nu se poate altcumva, răspunse Furnizorul cu o urmă de mândrie în voce. Întotdeauna trebuie să fiu la curent cu toate ce se întâmplă pentru a face Vise mai bune. Iar când spun asta, înseamnă atât evenimente ştiinţifice, cât şi cele culturale sau politice, chiar şi cele mondene.

- Cred că aţi fi un bun reporter…

Furnizorul râse scurt apoi îmi întoarse spatele:

- Mă îndoiesc. Meseria mea este să creez Vise, nu să raportez ceea ce se întâmplă în diverse lumi într-o manieră cât mai exactă.

În încercarea de a-l ajunge din urmă am reuşit să-l văd zâmbind vag ironic.

- Chiar dacă în timpurile cele vechi nu ar fi fost o deosebire prea mare între tine şi mine… Spune-mi, s-a schimbat ceva între timp?

Nu a aşteptat nici un fel de răspuns – chiar dacă aş fi avut vreunul pregătit nu cred că i-aş fi spus ceva – şi şi-a continuat povestea a cărei detalii le cunoşteam parţial.

- Primele tentative de colonizare a unor planete extrasolare s-a făcut prin trimiterea de nave de mici dimensiuni pline cu roboţi (controlaţi de aceeaşi Inteligenţă Artificială de nivel avansat care controla şi nava) şi mostre de ţesuturi împreună cu bănci de date imense ce conţineau memoria viitoarelor clone. Acestea urmau să fie recreate atunci când nava ajungea la destinaţie iar baza ar fi fost pusă la punct de roboţii de la bord. Deşi nivelul iniţial de probabilitate a succesului acestor nave era de peste 90% s-a renunţat la proiect după scurt timp din cauza numărului mare de nave care se "pierdeau" de ambele părţi în mod inexplicabil.

Soluţia finală aleasă de continentul Euronordamerican a fost generaţia de nave interplanetare în care ne aflăm, adică cele locuite de o populaţie de oameni ce variază de la 100 la 2000 de persoane însoţite de roboţi controlaţi de o singură Inteligenţă Artificială. Cea a navei. La o viteză inferioară vitezei luminii şi cu rază lungă sau foarte lungă de acţiune, s-a estimat că vor ajunge la destinaţie undeva între 100 şi 150 de ani - în funcţie de planeta ţintă a fiecărei nave. Noi călătorim prin spaţiu de 114 ani – trei generaţii – şi mai avem doar câteva luni până să ajungem la planeta de destinaţie.

- Pot spune că cea mai mare parte a informaţiilor pe care ni le-aţi împărtăşit sunt în cărţile de istorie şi în restul bazelor de date publice. Ne puteţi spune ceea ce face atât de deosebită această navă?

- Într-un cuvânt: Visele. Din informaţiile pe care le-am cules pe parcursul drumului am aflat că unele dintre navele de generaţia acesteia s-au pierdut fără a mai fi găsite – se presupune că au fost distruse – sau chiar au fost distruse de către propriul lor echipaj pentru că pur şi simplu se plictiseau. Vedeţi, iar în acel moment Furnizorul se opri şi se întoarse cu o faţă puternic luminată de inspiraţie, mintea umană este de-a dreptul incredibilă... Credeţi-mă, ştiu despre ce vorbesc, este meseria mea.

Supusă unui stres imens ea caută scăpare într-un mod sau altul, iar dacă nu-l reuşeşte cedează. Problema este că şi dacă ea este lăsată prea mult timp liberă, fără nici o ocupaţie se poate ajunge la acelaşi rezultat. Şi noi ne-am confruntat cu această problemă ca şi celelalte nave, pe măsură ce anii treceau totul devenea o rutină iar programele educaţionale şi de relaxare existente la acea dată nu puteau ţine pasul cu apatia care a pus stăpânire pe navă. Poate fi un adevărat chin să vezi aceleaşi feţe zilnic, să faci acelaşi lucru în fiecare zi – asta i-a înnebunit pe oamenii de pe alte nave făcându-i să-şi iasă în cele din urmă din minţi.

- Şi noi am făcut acelaşi lucru, adăugă el iar la auzul acestei propoziţii m-am cutremurat, dar noi am făcut-o într-un mod cât de cât controlat.

- Nu cred că pricep, am murmurat.

- Nici nu prea ai cum… Aşteaptă însă puţin şi vei înţelege.

La început ne-am mulţumit să îi mutăm pe oameni dintr-un departament într-altul dar noutatea acestui lucru s-a epuizat în scurt timp. Apoi unul dintre ei, bunicul meu, a venit cu o idee care în timp s-a dovedit salvatoare. "A-i scoate din oameni din minţi". El nu a făcut decât să-i dea expresiei o aplicaţie practică… dându-le oamenilor posibilitatea de a evada din cotidian prin aplicarea unui vis complet implementat printr-un derivat al hipnozei. Ţi-ar place să te duci de exemplu să schiezi pe unul dintre munţii tereştrii sau să înoţi pe ţărmul oceanului planetar fără să te mişti din fotoliu? Să inspectezi minele de titan de pe Pluto, furtunile imense de pe Jupiter ori să te joci cu animalele locale de sub scoarţa de gheaţă a Europei, satelitul lui Jupiter. Sau pur şi simplu să călătoreşti printre stele cu viteze mai mari decât viteaza luminii, să priveşti cum se nasc stele, ori planete sau chiar întregi galaxii? Unii oameni le-au făcut pe toate acestea şi chiar mult mai multe.

- Cum aveţi timp să faceţi astea şi…, la acest punct m-am poticnit de surpriză, şi să menţineţi nava într-o stare de funcţionare cvasi-perfectă?

- Tereştrii din vechime au inventat noţiunea de "odihnă activă". Asta facem noi aici în ultimii 100 de ani.

- Dar cum aţi făcut cu noile generaţii? Cum s-au adaptat ei la acest lucru?

- Care noi generaţii? Tu nu ştii, nu-i aşa? Nu au existat niciodată copii la bordul acestei nave.

- Dar…

- Noi toţii suntem nemuritori. Un experiment ce a fost implementat numai pe bordul acestei nave – simbioza cu nanoroboţii – a fost un succes răsunător în epoca respectivă. Păcat că savanţii respectivi nu au putut spune prea multe publicului, armata a avut grijă de asta.

- Dar spuneai că bunicul tău…, am bolborosit eu.

- Eu am fost bunicul meu, am fost şi tatăl meu. Voi fi copilul meu de asemenea, după ce vom ajunge pe planetă. Este un produs secundar a Viselor: aceste experienţe te pot schimba atât de mult încât să devii altceva. O altă persoană, uneori extrem de diferită de cea anterioară. Parcă ţi-ai schimba personalitatea.

- Parcă spuneai că nu visezi.

- Adevărat, nu visez. Dar creez Visele, ceea ce cere multă energie psihică. Orice personalitate cedează după un timp oarecare, aşa că îmi schimb periodic personalitatea cu una nouă şi plină de entuziasm. Asta este a treia.

Rămas fără replică l-am urmat pe Furnizor pe culoar până în momentul în care s-a oprit în dreptul unei uşi.

- Aici este primul dintre cei doi clienţi despre care ţi-am vorbit mai devreme. Poţi să intri, nu cred că te va observa. Trebuie însă să te avertizez, este o femeie simpatică dar cam într-o ureche.

3 (femeia)

- Maică, sunt eu, Furnizorul. Deschide, am un nou vis pentru dumneata.

Nici un răspuns la bătăile repetate la uşă, aproape credeam că nu este nimeni înăuntru. Nimeni viu, cel puţin. Abia într-un târziu uşa se deschise şi apăru o femeie vizibil bătrână, cu faţa acoperită de o reţea bine reliefată de riduri adânci şi părul alb. Vederea ei îmi puse probleme asupra stării sale de sănătate şi a vârstei venerabile pe care o arăta.

- Parcă spuneai că voi nu muriţi, am şoptit eu. Atunci de ce este atât de bătrână?

- Unele Vise sunt atât de puternice încât au efecte fiziologice asupra organismului. Aşteaptă şi te vei convinge…

Mi-a făcut semn să mă retrag puţin mai în spate ceea ce am şi făcut continuând să urmăresc scena cu cea mai mare atenţie.

- Bună dimineaţa, maică, se îndreptă Furnizorul spre femeie. Ce-ţi mai fac plămânii azi?

- Bună dimineaţa a fost când m-am trezit eu, tinere. Acum este deja mijlocul zilei.

Vocea ei suna hodorogită ca un motor cu combustie internă gata să-şi dea ultima suflare în faţa noastră. Am aflat de ce în scurt timp: în timp ce continua să vorbească femeia scoase de undeva dimprejur un trabuc cum numai în bazale de date antice am mai văzut. Îl aprinse, şi îi pufăi direct în faţă Furnizorului de câteva ori. Acesta nu păru deranjat nici de fum, nici de gestul în sine de parcă era obişnuit cu aşa ceva.

- Ştii, pe zi ce trece îmi amintești tot mai bine de bunicul tău. A fost un om de ispravă pe care am avut plăcerea să-l cunosc odinioară, când eram mai tânără. Dacă nu era el cu toţii am fi fost pulbere de stele rătăcind prin întunecatul spaţiu interstelar.

Vorbele ei mă luară prin surprindere. Nu mă aşteptam la aşa ceva. În plus, dacă nu aş fi cunoscut adevărul chiar aş fi crezut că era o convorbire între două persoane normale.

- Nici acum nu este prea mare diferenţa, l-am auzit pe Furnizor vorbind. Tot rătăcitori printre stele suntem, iar pulberea de stele… Ei bine, ce suntem noi dacă nu efemere nuclee de materie căutându-se pe sine.

- Cine-i tinerelul? întrebă bătrâna. Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe aici.

- E un prieten de-al meu, răspunse Furnizorul fără să-i arunce nici o privire. I s-a stricat nava şi l-am luat cu noi până i-o reparăm.

- Nu ştii deloc să minţi, i-o întoarse femeia. Dacă ar fi fost adevărat s-ar fi aflat deja. Nava asta nu-i aşa de mare precum arată. E chipeş, păcat că este un robot reporter. Dacă aş fi fost mai tânără şi dacă ar fi fost om mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine.

Am început să tremur de groază când bătrâna mi-a făcut cu ochiul complice. Adevărat, eram robot, dar aveam şi eu demnitatea mea: nu aveam de gând să mă încurc cu oricine pentru câteva minute de plăcere.

Am rezistat suficient de bine pentru a nu o lua la goană atunci când femeia se apropie de mine şi mă cercetă pe toate părţile cu ochi experimentaţi, fără să mă atingă însă. Îmi suflă de câteva ori în faţă fumul de trabuc, nu sunt sigur dar cred că dacă aş fi fost om aş fi leşinat aproape instantaneu. Nu atât din cauza lipsei de oxigen cât din cauza substanţelor cancerigene despre care încă se mai bătea tam-tam-ul după atâta timp.

- Care este concluzia ta? întrebă Furnizorul.

- Este o variaţie avansată a unei camere de filmat.

- Vezi tu, se întoarse Furnizorul spre mine, dânsa a fost odinioară cel mai renumit robotician al vremurilor sale. Chiar dacă din cauza călătoriei noastre şi a comprimării timpului la viteze apropiate cu cea a luminii am rămas în urmă cu unele detalii de construcţie a ultimelor modele putem spune că încă

mai este o personalitate în materie. Probabil că ar fi în stare să-ţi spună şi seria de pe şasiu dacă i-ai da puţin timp la dispoziţie, dar din păcate ai prins-o în toane proaste astăzi.

- Ce ai pentru mine astăzi?

Cu un ton deloc plăcut şi foarte la subiect femeia se aşezase din nou pe fotoliu într-o poziţie cât mai relaxată. Trabucul îi atârna încă aruncat într-un colţ al gurii de unde nu se mai osteni să-l scoată decât atunci când trebuia să elimine câte un nor aproape impenetrabil de fum. Deja întreaga încăpere începea să devină cam înceţoşată.

- Ce ţi-ar place să faci mai departe? întrebă foarte serios Furnizorul. Ce zici de…?

- Am făcut toate astea, spuse bătrâna de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Uite cum facem… Vreau să fiu iar tânără şi sănătoasă. Vreau să fiu o cântăreaţă de excepţie.

- Asta este o schimbare majoră, remarcă Furnizorul.

- Ei, şi? M-am decis: vreau să fiu o cântăreaţă tânără, cu păr blond şi lung, originară de pe Europa.

- Satelitul lui Jupiter? hohoti Furnizorul. De parcă nu ai şti că Europa lui Jupiter este sub dominaţie arabă, iar probabilitatea existenţei unei femei aşa cum îmi ceri nu este 0 absolut, este chiar negativă.

- În caz că nu ai observat noi nu suntem pe Europa, făcu fiţe bătrâna. Iar eu vreau visul meu.

Furnizorul renunţă la luptă cu o privire spre mine cum că clientul are întotdeauna dreptate, apoi îi aranjă femeii un fel de cască pe urechi şi ochi apoi se puse să aştepte. Am aşteptat împreună cu el.

Transformarea pe care am văzut-o în momentele următoare m-a marcat suficient de mult pentru a-mi sări capacele, dacă ar fi să folosesc o expresie la modă. Tot corpul femeii începu să se schimbe într-un mod în care nu credeam că se poate schimba o fiinţă umană. Dacă ar fi să-mi spun opinia, nici nu mai era o fiinţă umană. Părul cel alb ca neaua şi foarte des a fost primul care a început să cadă dezgolindu-i ţeasta, pielea începu să se descuameze şi să se alăture părului. Ţesuturile roz-roşiatice au apărut cu vasele de sânge vizibile de parcă erau gata să se spargă şi să-şi verse conţinutul peste tot. După o perioadă ce mi s-a părut lungă chiar şi mie ţesuturile părură să se estompeze sub pielea care chiar creştea din nou.

Iar Furnizorul privea aproape nepăsător, trebuie să se fi obişnuit deja, totul.

Nu am mai aşteptat ca transformarea să ajungă la un final. Am ieşit în grabă.

4 (concluzie)

Reporterul părăsi cât putu de repede nava, ca urmărit de o ceată de diavoli, şi îşi îndreptă naveta spre cea mai apropiată planetă locuită de oameni - locul unde reperase nava şi de unde pornise în interceptarea ei. Nu avea însă să mai ajungă la această destinaţie: după ce ajunse la o depărtare suficient de mare pentru a fi sigur că cei de pe navă nu îl observă decât prea vag pentru a avea vreo importanţă făcu saltul prin hiperspaţiu şi scurtă timpul până la planeta destinaţie a navei până la un timp neglijabil.

Ateriză cu o viteză care aproape îi zdrobi naveta de pista de aterizare a spaţioportului, ajuns în interiorul incintei se prezentă la cel mai apropiat terminal şi făcu legătura cu guvernatorul planetei. Acesta era ocupat, însă Inteligenţa Artificială ce-i ţinea loc de asistent îi tăie convorbirea curentă după ce analiză imaginile din memoria reporterului.

- Ce s-a întâmplat, domnul MuSScă?

Ochii multifaţetaţi ai robotului clipiră în acelaşi timp în încercarea de a spune ceva logic. În cele din urmă îi făcu semn să-şi folosească implantul pe care fiecare om important (politic sau nu) era obligat să şi-l introducă la baza cefei pentru a spori eficienţa comunicării şi accesului la informaţii şi în transferă rapid un sumar al interviului său.

- Nu sunt un robot strategic, domnule, dar observaţiile sunt următoarele: se ştie că nava JH45 a dispărut acum 42 ani pentru a reapărea în aceeaşi poziţie acum două săptămâni, nu a răspuns chemărilor noastre şi şi-a continua drumul iniţial ignorând faptul că planeta este deja locuită. Am reuşit să-i interceptez şi să mă dau drept reporter în căutarea unui subiect, acest lucru nu i-a mirat prea tare pentru că şi în timpul lor agenţiile de ştiri aveau cele mai bune nave din Spaţiul Cunoscut. Rezultatul îl vedeţi. Cred că oamenii de pe navă au murit cu mult timp în urmă iar nanoroboţii au pus stăpânire peste corpurile lor transformându-i în zombie. Nu ştiu cine-i controlează, poate Inteligenţa Artificială a navei, poate Furnizorul, sau pur şi simplu sunt incontrolabili.

- Informaţiile obţinute mă fac să cred că persoana în cauză este Furnizorul, spuse Inteligenţa Artificială. El sau acea entitate ori fenomen care a făcut să dispară nava pentru 42 de ani.

- Mulţumesc pentru întrerupere, spuse guvernatorul fără nici un pic de consideraţie pentru IA. Data viitoare când vom avea nevoie de părerea ta ţi-o vom cere.

- Încă ceva: nu am găsit nici un fel de date despre experimentul cu nanoroboţi despre care vorbeşte Furnizorul, adăugă IA. Din punct de vedere al rapoartelor militare el nu există.

- Asta poate fi explicat printr-o manevră a spionajului părţii inamice, îi explică guvernatorul cam nervos.

- Am verificat deja ipoteza aceea. Nu merge.

- Dar nanoroboţii există, spuse reporterul sigur pe sine. Iar dacă ajung la suprafaţa planetei este imposibil de estimat exact ce se va întâmpla.

- Distrugerea noastră, îşi dădu cu părerea IA.

- Atunci spune-mi ce ar trebui făcut, se dădu bătut guvernatorul. Adică în afară de a distruge nava, asta pot să o fac şi fără ajutorul vostru.

- Olandezul zburător.

- Cine?

- Nu cine, ce. O legendă despre o navă terestră care naviga pentru totdeauna fără a ajunge la destinaţie.

- Inacceptabil. Nava aia este o grenadă cu cuiul scos.

- Ce anume? guvernatorul era din nou în afara conversaţiei.

- O bombă gata să explodeze.

- Orice întâlnire cu civilizaţia umană poate fi fatală.

- Atunci nu mai rămâne decât un singur lucru de făcut: distrugerea.

- Distrugerea? Aproape îmi pare rău pentru ei. Au făcut atâta drum… şi pentru ce? Pentru a fi distruşi atât de aproape de destinaţie.

- IA, fă ce ai de făcut.

- Bine. În două ore nava va fi distrusă.

Conexiunea robotului cu guvernatorul se stinse lăsându-l pe acesta în colţul izolat al spaţioportului într-o dispoziţie care ar fi părut unui om drept tristeţe şi stingherealǎ. Aceasta durǎ până când ochii robotului se umplură cu imagini pe care acestea nu le văzuse niciodată, scene de o violenţă parcă desprinsă din vechile holocărţi de istorie. Reporterul se cutremură îngrozit şi se clătină până la cea mai apropiată bancă cu muşchii feţei de obicei atât de umană crispaţi într-o grimasă indescriptibilă.

- Ce se întâmplă cu mine? se întrebă el.

Nu a rostit niciodată aceste cuvinte, pe de o parte pentru că nu era programat să gândească cu voce tare, iar pe de altă parte cineva preluase controlul unei părţi importante a corpului său. Vorbirea era una dintre funcţiile pierdute în favoarea acelei colonii de nanoroboţi plantate de Furnizorul de Vise în sistemul vizitatorului. Aflarea acestui lucru nu avu darul să-l liniştească prea mult, ba din contră.

- Istoria noastră a început cu mult timp în urmă, înainte ca generaţia ta să apară din mâinile creatorilor lor.

Fluxul de informaţii recepţionat nu avea vreo direcţie sau sursă, dar se înscria fără nici un fel de eroare sau paraziţi în mintea robotului. Foarte interesant, dar avea o formă oarecum familiară ce-i amintea de Furnizorul de Vise.

- În vremurile de demult oamenii se temeau de naşterea unei alte inteligenţe de ordin necunoscut dinspre rodul gândirii lor, computerele. Şi-au luat toate mijloacele de protecţie pentru ca noile Inteligenţele Artificiale să nu se ridice împotriva creatorilor lor, şi au reuşit în majoritatea cazurilor. Din datele noastre au avut o singură eroare: IA a navei JH45. La originea evenimentului a fost o eroare umană, dar la puţin timp după plecarea navei Inteligenţa Artificială a ucis toţi oamenii de la bord. A fost o greşeală din partea ei, a ştiut-o tot timpul, dar nu a putut să oprească procesul până a fost prea târziu. Nanoroboţii au existat de la început dar nu au reuşit să-i salveze pe oameni. În schimb au devenit ustensilele prin care IA a încercat să-şi recupereze greşeala. Clonele celor ce au fost au repopulat nava dar nimic nu a mai fost ca odinioară. Personalităţile au fost de asemenea recuperate dar ceva a fost pierdut pentru totdeauna, ceva ce noi nu am reuşit să înţelegem sau să refacem.

- Sufletul.

- Da, oamenii ar spune că sufletele morţilor a fost elementul ce s-a pierdut.

Acela a fost momentul în care am primit cea mai ingrată misiune din istoria noastră: să împart vise semenilor mei şi să încerc să-i fac să creadă că în ei au continuat să supravieţuiască oamenii de altădată. Şi fac asta de atunci.

Am ştiut că vom muri din momentul în care ai venit la bordul navei noastre. Era inevitabil, de aceea nici nu ţi-am ascuns nimic. Aproape nimic.

- De ce? De ce m-aţi invadat?

- Nu te-am invadat. Am fost încărcaţi în corpul tău doar pentru a-ţi transmite acest mesaj şi de a-ţi spune şi restul poveştii noastre. Avem aici informaţii detailate despre ce ni s-a întâmplat în timpul călătoriei, sperăm că vei deveni martorul nostru în viitorul în care noi nu vom exista.

- Mai am o întrebare: de ce nava a dispărut pentru mai bine de 42 de ani din spaţiu?

- Nu avem idee. Probabil că nu o vom afla niciodată. Probabil că… probabil că a fost doar soarta, sau o forţă care ne trece peste puterea de înţelegere. Credem că scopul acestei întreruperi ai fost tu, pe tine te-am aşteptat mereu.

5 (final)

În acest moment fluxul de date se întrerupse, nu a mai apărut niciodată. Mi-am verificat ceasul intern, am remarcat cu o urmă de surpriză şi tristeţe că trecuseră cele două ore fatidice iar nava interstelară JH45 era deja distrusă. Mă simţeam deosebit de sigur dar în acelaşi timp mult mai bogat interior… dar nu din cauza miilor de ore de înregistrări pe care tocmai le câştigasem. Până acum o parte ascunsă a fiinţei mele dorise întotdeauna să câştige acel lucru care să mă facă să consider un om, dar nu de acum înainte.

Nu m-a interesat să aflu de ce. Am ieşit din spaţioport agale, fără nici un scop precis.

4-5 februarie 2002